

MOORDBOEK

(A Tomb with a view)

Thriller in drie bedrijven

door

NORMAN ROBBINS

Bewerking

door

PAUL MEIJER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MOORDBOEK (A Tomb with a View)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **Norman Robbins** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Karakter:

Agatha (ca. 55) is de huishoudster, die de dagelijkse gang van zaken in het chaotische gezin Tomb met krachtige hand bestiert. Ze kan zich heel gedienschtig opstellen, maar ze is vooral een krachtige persoonlijkheid, die van tijd tot tijd flink autoritair kan zijn. Als ze zo'n autoritaire bui heeft is iedereen, inclusief Lucien en Emily, heel volgzzaam en gehoorzaam. Agatha heeft altijd een zwak voor meneer Tomb senior gehad (misschien was ze wel een beetje verkikkerd op die vreemde man) en ze is jegens hem dan ook altijd heel loyaal geweest. Loyaal is ze ook ten opzichte van de kinderen Tomb, maar ze koestert niet echt warme gevoelens jegens dat bizarre stelletje. Lucien vindt ze een eikel, Emily vindt ze lomp en Dora boezemt haar angst en weerzin in, vanwege al dat gedoe met die giftige wijnen. Monica vindt ze nog wel enigermate aardig, omdat die zo met zichzelf bezig is, dat ze voor anderen niet lastig is en Marcus vindt ze een aandoenlijke zielepoot. Over Anne heeft ze geen mening, dat is gewoon een personeelslid, waarmee ze weinig te maken heeft en neutraal omgaat. Waarom ze na de dood van Tomb sr. blijft, komt voornamelijk omdat ze niet zou weten waar ze zo gauw elders onderdak en werk kan vinden. In ieder geval is het plezier in haar werk, voorzover ze dat ooit gehad heeft, ver te zoeken. Maar, plichtsgetrouw als ze is, doet ze wat ze moet doen. Ze gedraagt zich slechts enigermate als een gedienschtige, want omdat ze weinig of geen respect voor de kinderen Tomb heeft, kan ze dat niet opbrengen. Daarbij komt, dat haar gezag in al de jaren dat ze er werkt, natuurlijk steeds meer is toegenomen, ook al omdat men voor zaken als eten, drinken, was en dergelijke volledig van haar afhankelijk is. Dat geeft haar een zekere macht, die ze zeker niet ongebruikt laat. Agatha is ondanks het klimmen der jaren nog een energieke vrouw, allesbehalve uitgeblust. Uit haar manier van bewegen en spreken blijkt efficiency, vastberadenheid en ook een zeker karakter. Ze laat zich nooit ondersneeuwen, zeker niet door haar werkgevers.

Mimiek: laat niet teveel van haar emoties blijken, omdat ze dat niet passend vindt. Maar als ze zich kwaad maakt, zien we haar emoties toch bovenkomen.

Plastiek: beweegt zich voor haar leeftijd vlug en efficiënt, krachtig, rechte rug.

Spraak/stem: ze kent haar positie (ondergeschikte), maar ze kan heel krachtig en voortvarend klinken.

Grime & kapwerk:

Agatha heeft een saai en zeker niet modisch of vlot overkomend, grijzend Doe-Het-Zelf kapsel. Rimpels verraden dat ze de midden-vijftig niet zonder zorgen heeft gehaald. Ze heeft harde trekken, zoals die horen bij een vrouw, die gewend is om haar eigen weg te gaan. Ze oogt goed verzorgd en het is duidelijk dat ze haar bescheiden en beslist niet overdreven make-up aanpast aan haar status in huis.

Kleding:

Agatha draagt zwart: een zwarte rok met een zwarte blouse of een zwarte jurk. Niet chique, maar gewoontjes zonder dat het echter armoedig is. Afhankelijk van haar werk draagt ze over die kleding soms een huishoudschort (zo'n jasschort) in niet al te vrolijke kleuren of, wanneer ze in de keuken bezig is, een keukenschort of sloof. Ze draagt makkelijke schoenen, zoals iemand doet die de hele dag heen en weer moet lopen. Veel accessoires draagt ze niet: een simpel collier misschien en een armband en horloge. Geen trouwring.

Karakter:

Pennerby is advocaat/notaris (45-50) en komt al vele jaren bij de familie over de vloer. Dat hij de ins en outs van de familie kent, blijkt wel uit de manier, waarop hij met hen omgaat: hij mag dan weliswaar geen lid van de familie zijn: hij gedraagt zich wel als zodanig. Hij toont zelfs enige superioriteit, wat natuurlijk ook te maken heeft met de omstandigheden: hij is op dit moment De Man, want hij bepaalt wanneer en hoe het testament wordt voorgelezen. Pennerby is natuurlijk een gluiper, want hij heeft immers samen met de verpleegster de moordplannen beraamd, die Anne en hem rijk moeten maken. Duidelijk is uit de manier van lopen, praten en handelen, dat Pennerby zich volkomen op zijn gemak voelt, omdat hij op bekend terrein is, letterlijk en figuurlijk. Hij is sluw, een snelle denker, zelfbewust, tot op het arrogante af. Soms, wanneer de familie hem terugfluit, neemt hij enigszins gas terug, maar zijn superioriteitsgevoelens krijgen al weer snel de overhand. Hij doet alsof hij de familie een goed hart toedraagt, maar dat is schijn. Hij vindt het maar wat leuk als hij via de instructies van Tomb sr. de leden van de familie kan beledigen.

Mimiek: in principe laat hij liever niet zien wat hij ergens van vindt, maar soms gebeurt dat onbewust. Hij kan zijn emoties niet altijd helemaal verborgen houden.

Plastiek: beweegt zich zelfverzekerd, vol vertrouwen, een man van de wereld. Rechtop: "Hier ben ik".

Spraak/stem: overtuigd van zijn belangrijkheid, zelfverzekerd, soms zelfs arrogant.

Grime & kapwerk:

Gedistingeerde kop, eigen leeftijd, geen speciale voorzieningen.

Kleding:

Hij draagt een keurig (duur ogend!) driedelig kostuum, bijvoorbeeld een donkerblauw of zwart krijtstreep pak met een grijs vest, zwarte sokken, zwarte schoenen en een strikje in plaats van een stropdas. Pochet. Regenjas: een klassieke Burberry regenjas of klassiek model overjas.

Accessoires: (om aan te geven dat Pennerby met geld smijt) een grote gouden zegelring, een gouden horloge, dat voor Rolex kan doorgaan, opzichtige gouden manchetknopen. Géén trouwring.

Karakter:

Lucien zijn leven wordt beheerst door zijn laboratorium, waarin hij allerlei chemische uitvindingen denkt te doen. Denkt te doen, want de kennis en kunde van Lucien (45) zijn omgekeerd evenredig aan zijn fanatisme. Hij méént van alles en nog wat voor het welzijn van de mensheid te hebben ontwikkeld, maar in werkelijkheid mislukt alles wat hij doet. Lucien leeft min of meer in een waanwereld. In gedachten is hij een van de grootste onderzoekers van deze tijd en hij houdt dan ook de regering door middel van ellenlange brieven en wazige rapporten regelmatig op de hoogte. Het feit, dat de regering hooguit reageert met een eenregelig bedankbriefje weerhoudt hem niet om te denken, dat hij met de regering op zeer goede voet staat. En hij blijft schrijven, over alles en nog wat, aan de minister-president. Lucien wordt zo ingenomen door zijn "werk", dat hij de rest van het gezin maar amper ziet staan. Ze interesseren hem gewoon niet; wel vindt hij dat ze aan hem, als oudste, enig respect verschuldigd zijn en moeten doen wat hij wil. Doen ze dat niet, dan maakt hij daar ook weer niet echt een punt van: hij mokt even en is het enkele ogenblikken later alweer vergeten, omdat hij dan in gedachten al weer met zijn chemische formules bezig is. Het

beste contact heeft hij eigenlijk nog met Dora en dat heeft twee redenen: ze is de oudste zus, dus hij is het langst met haar opgetrokken en het meest met hem vertrouwd en ze heeft een beetje een verwante hobby: want wijn maken zoals Dora dat doet, lijkt een beetje op het gegoochel met retorten, reageerbuizen, bunsenbranders etc. wat hij zelf aan het doen is. Daarom heeft hij voor Dora een zwak. Emily vindt hij maar een onbehouden lui schepsel, die niks presteert behalve vreten en Monica, zijn jongste zus, die begrijpt hij absoluut niet, en dat komt omdat voor Lucien seks iets zeer onbelangrijks is. Je zult hem noch achter de vrouwen, noch achter de mannen aan zien gaan. Voor zulke trivialiteiten laat hij zijn lab niet in de steek. Voor Agatha, weliswaar een “bediende”, heeft Lucien een zeker respect en dat is hem waarschijnlijk door zijn vader bijgebracht, die Agatha zeer waardeerde, zeker na de dood van zijn vrouw. Vindt hij zijn eigen gezinsleden al niet de moeite waard: dat geldt zeker voor de verpleegster Anne; dat is voor hem echt een meubelstuk, iets waar je helemaal geen aandacht aan hoeft te besteden. Zijn verhouding tot Pennerby is net zo slap als de rest van zijn karakter: enerzijds wil hij Pennerby laten merken dat hij de baas is, anderzijds kan hij niet tegen Pennerby op en daar legt hij zich dan makkend bij neer.

Mimiek: vaak een afwezige indruk alsof hij ergens anders mee bezig is. Soms bij vlagen expressief.

Plastiek: de tred van iemand die het druk heeft. Enigszins gebogen onder de zware last die een geleerde als hij nu eenmaal moet torsen.

Spraak/stem: in principe klinkt zijn stem zelfverzekerd, maar vaak is de ondertoon van aarzeling of onzekerheid te horen.

Grime & kapwerk:

Lucien is een beetje valig, omdat hij zelden of nooit in de buitenlucht komt, maar al zijn tijd binnenshuis doorbrengt. Zijn ogen moeten eruit springen: de ogen van een fanaat. Zijn haar is verward en slecht geknipt. Hij is heel slecht geschoren, hier en daar zitten nog baardstoppels. Zijn handen zijn een beetje roodachtig alsof hij regelmatig met schadelijke stoffen in aanraking komt, en dat is ook het geval. In het tweede bedrijf, tweede tafereel, komt hij zo uit bed en heeft hij zich nog niet geschoren en is duidelijk zichtbaar, dat hij een flinke baardgroei heeft.

Kleding:

Lucien geeft absoluut niets om kleding. Hij draagt alles af, totdat het bijna tot op de draad versleten is. Niet omdat hij zuinig is, maar omdat het hem niets kan schelen. Hij draagt een slobberige manchester of corduroybroek, met een ruiten overhemd, waarop een vettige das hangt, waarvan de strop nooit goed is aangetrokken. Hierover heeft hij een laboratoriumjas aan, die ooit wit is geweest, maar nu bijna beige lijkt van smoezeligheid. Grote brandgaten en intense vlekken verraden, dat er in het laboratorium wel eens het nodige gemorst wordt en misgegaan is. De rafels aan de mouwen wijzen ook op intensief gebruik. De schoenen zijn bruin en het leer is flink versleten, terwijl ook de scheve hakken op langdurig dragen wijzen.

In het tweede bedrijf, tweede tafereel, draagt Lucien een ouderwetse streepjespyjama, waarover heen een haast antiek te noemen ochtendjas. Aan zijn voeten leren pantoffels.

Accessoires: in de borstzak van zijn laboratoriumjas en ook in die van zijn ochtendjas zit een heel regiment goedkope ballpoints in alle kleuren. Hij draagt een oud horloge aan zijn linkerpols. Géén trouwring.

Karakter:

Dora (38-40) is duidelijk het verst heen van de familie Tomb. De reden dat zij ooit met wijn maken is begonnen is vermoedelijk, omdat zij haar oudere broer zeer bewondert en hem wilde imiteren door ook een beetje laboratorimpje te gaan spelen. Het zou mij niets verbazen, als ze een eigen werkruimte heeft, die veel op die van haar broer lijkt en die is ingericht met spulletjes, die hij heeft afgedankt. Wijn maken is voor Dora net zo'n passie als de chemie dat voor Lucien is. (vandaar ook dat ze elkaar zo goed begrijpen en dat hun onderlinge band het beste is) Dora heeft ontdekt, dat wijn een uitstekend middel is om iemand vergif toe te dienen en ze heeft al vele varianten ontwikkeld: snelwerkend, langzaam werkend, pijnloos, pijnlijk en elke keer geniet ze weer als haar ideeën over een bepaalde gifwijn blijken te kloppen. Haar familie vindt het allemaal best; het enige waar men moeilijk over heeft gedaan, is dat ze per ongeluk moeder Tomb met één van haar brouwsels om zeep heeft gebracht. Emily kan haar dat nog steeds niet vergeven, maar Lucien heeft haar destijds met verve verdedigd, omdat hij uit eigen ervaring weet, dat er in de chemie (en wijn maken is ook een vorm van chemie) wel eens een "foutje" kan worden gemaakt. Dat er veel doden vallen vindt niemand erg. Als ze er maar geen last mee krijgen en niet te veel moeten helpen

met (be)graven. Dora is nog niet zo gek of ze realiseert zich van tijd tot tijd dat ze risico loopt. Ze heeft namelijk nog wel zoveel normbesef, dat ze weet dat ze iets doet wat niet mag en ze bestraft kan worden. Ze rekent er echter op, dat haar grote broer haar altijd wel uit de penarie zal kunnen helpen. Dora is een eenling, die afgezien van Lucien, niet of nauwelijks een band met haar zussen heeft. Ze vindt hen niet interessant en soms alleen maar vervelend en zeurderig. Bovendien: ze is erg op zichzelf gericht en net als Lucien gefascineerd en geobsedeerd door haar experimenten.

Mimiek: zeer expressief. Veel wisselende stemmingen

Plastiek: zenuwachtig, nerveus, geëxalteerd, overdreven

Spraak/stem: hoog en schril, hypernerveus, hysterisch bijna

Grime & kapwerk:

Dora maakt zich wel op, maar ze kan het eigenlijk niet. Ze kloddert maar wat voor de vuist weg en het resultaat is dan ook niet al te best. Haar haar sliert om haar hoofd en zou nodig eens gewassen moeten worden.

Kleding:

Dora heeft absoluut geen smaak en geen verstand van kleren. Ze draagt een heleboel dingen door en over elkaar, die absoluut niet bij elkaar passen qua stof en qua kleuren. Alles is gekreukeld en bij elkaar geraapt. Sommige dingen zijn te klein, andere te groot. Een gebreid vest hoort zeker bij haar outfit en haar kousen kronkelen altijd om haar benen. Ze draagt degelijke stappers of pumps. Kortom: ze oogt als een zwerfster.

In het tweede bedrijf, tweede tafereel, draagt ze een degelijk, dik flanellen nachthemd dat tot haar enkels reikt. Daaroverheen draagt ze een dun gebreid bedjasje en daar weer overheen een zijdeachtige duster. Verder draagt ze dan nog een soort sjaal die zwierig om haar hals geknoopt is. Dit alles liefst in de meest vloekende combinatie. (kleuren / ruitjes/balletjes/streepjes) Aan haar voeten heeft ze nu geitenwollen sokken en geruite kameelharen pantoffels.

Karakter:

Emily het sleutelwoord voor Emily is “onvrede”. Emily is ontevreden over en heeft een hekel aan alles en iedereen, inclusief zichzelf. Om toch te kunnen bestaan heeft ze besloten haar grote ongenoegen weg te vreten. Dat is inmiddels een gewoonte

geworden en daardoor zien we Emily regelmatig iets wegwerken. Niet eens met smaak, want waarschijnlijk proeft ze niet eens wat ze eet. Als haar kaken maar kunnen malen. De onvrede wordt ook veroorzaakt door het feit, dat Emily eigenlijk nergens belangstelling voor heeft en ze overal te lui of te gemakzuchtig voor is. Om haar onzekerheid te maskeren (want ze is ook wel eens onzeker) praat ze op een luide toon, die vaak provocerend is en die bedoeld lijkt om ruzie uit te lokken. Ze is hatelijk en ze vindt het leuk om andere mensen te kwetsen. Haar oudste broer vindt ze een zacht eitje, die weliswaar doet alsof ie heel wat weet, maar in werkelijkheid niet zo erg begaafd is. Bovendien vindt ze hem te slap en te weinig ruggegraat hebben. Voor Dora voelt ze ook geen snars. Ze vindt het maar een rare met een heel rare hobby, en ze verwijt Dora nog steeds dat die hun moeder jaren geleden per ongeluk om zeep heeft geholpen. Aan de jongste zus Monica heeft ze ronduit een hekel en jaloezie speelt hierbij een grote rol. Want diep in haar hart zou ze er graag net zo uit willen zien als Monica en is er best naijver over het gemak waarmee Monica elke man tussen de lakens weet te krijgen. Zelf ziet ze zich dat niet doen en weet ze ook dat ze dat niet kan. Ook zij heeft wel eens zoiets geprobeerd met werklui, die op het kasteel werkten, maar die gingen op haar avances niet in. Even later echter wel op die van Monica met als gevolg, dat Emily nog meer de pest aan haar zus kreeg en zich nog meer op voedsel ging concentreren. Het hoofdstuk seks is voor Emily derhalve een gepasseerd station en afgezworen. Dat frustrerende gegeven maakt haar nog onverzettelijker, zuurder en haatdragender in de omgang. (Wie weet nooit liefde te kunnen krijgen, kan dat uiteindelijk ook nooit meer geven) De enige, voor wie zij nog enig ontzag kan opbrengen is Agatha, wanneer die op haar strepen gaat staan, maar dat is dan altijd van korte duur. Voor Marcus kan zij geen enkel positief gevoel opbrengen. Ze houdt niet van mensen met een defect en wat haar betreft had iemand Marcus al jaren geleden een spuitje mogen geven om hem naar de andere wereld te helpen. Pennerby beschouwt ze als iemand, die bij haar in dienst is. Het irriteert haar, dat (mede door toedoen van Lucien) Pennerby zich niet als een onderdanige loonslaaf gedraagt, maar zij kan er niks meer aan veranderen. Pennerby is te sterk voor haar in haar eentje. Het enige wat haar rest is Pennerby met een soort verachting te bejegenen.

Mimiek: heerszuchtige, agressieve trekken, veel verachting voor alles en iedereen.

Plastiek: lomp, traag.

Spraak/stem: veel agressiviteit, ongecontroleerd.

Grime & kapwerk:

Emily heeft seks afgezworen en doet nu dan ook geen enkele poging meer om haar vrouw zijn zo aantrekkelijk mogelijk te etaleren. Haar make-up ziet er dan ook onverzorgd uit en maakt haar er niet mooier op. Haar haardracht is “gewoontjes”, niks bijzonders en ook daar is duidelijk niet al te veel aandacht aan besteed.

Kleding:

Bij de keus van haar kleren laat Emily zich leiden door de zakken, die die kleren hebben: daar moet veel etenswaar in kunnen. Een tuinbroek bijvoorbeeld met een grote zak voorop is ideaal, omdat daar veel lekkernijen in gestopt kunnen worden. Een gebloemde blouse onder die tuinbroek. Makkelijke degelijke mannelijk aandoende stappers om erop los te kunnen stampen. Alle kleding is zodanig, dat het een wat vormloze indruk maakt.

In het tweede bedrijf, tweede tafereel, is Emily ook nog maar net uit bed gekomen en heeft ze haar nachtkleding nog aan: een soort zelfbouw nachthemd van onbestemd dik materiaal, dat tot haar enkels reikt. Daaroverheen draagt ze een oude badstofjas, waarvan de zakken uitpuilen van de etenswaren. Ze draagt van die vrolijke pantoffels met een dierenkop of iets dergelijks, wat absoluut niet bij haar past.

Karakter:

Perry is rond 35 jaar. Een in principe vrij introverte en verlegen man, die zich helemaal uitleeft in het schrijven van romannetjes voor de Bouquetreeks. Die romannetjes zijn voor hem het middel om zijn hang naar romantiek tot uitdrukking te brengen. Laten we zeggen, dat hij beter is in schrijven dan in communiceren met het vrouwelijk geslacht en dat verklaart, waarom hij nog steeds vrijgezel is en zelfs nog geen vriendin heeft. Perry heeft tegen zijn agent gezegd, dat hij liever niet wil laten blijken, dat hij Evelyn Ash is, omdat hij zich geneert om dat soort flutboekjes te hebben geschreven. Dat is wel waar, maar Perry heeft er vooral een hekel aan om ergens op de voorgrond te treden. Hij blijft liever een toeschouwer dan dat hij het middelpunt wordt. Afgesproken is, dat hij Freda, een secretaresse, in dat soort gevallen mee mag nemen. En dat werkt goed. De verstandhouding met Freda is goed: zakelijk vooral, want

ze zijn niet echt vrienden geworden. Freda is namelijk helemaal het type van Perry niet. Perry houdt meer van vrouwen met een uiterlijk als dat van **MONICA**: dat is het uiterlijk van de heldinnen die hij beschrijft in zijn boeken. Een maagdelijke Perry krijgt natuurlijk de schrik van zijn leven als de uiterlijke droomvrouw hem zo ongeveer wil verkrachten. In het begin slaat de paniek daarover in alle hevigheid toe, maar gaandeweg went Perry aan het seksueel agressieve gedrag van Monica en kruipt de aanvankelijk verlegen man meer en meer uit zijn schulp. In Perry's kasteelromannetjes zijn de heldinnen vaak de "underdog" en daarvoor kan Perry altijd sympathie opbrengen. (zelf is hij in de literaire wereld immers ook een "underdog" die niet op de juiste waarde wordt geschat) In huize Tomb wordt Anne, de verpleegster, op zeker moment duidelijk ondergesneeuwd en dat is de reden, dat zij op Perry's steun en sympathie kan rekenen. (verder ziet Perry niets in die wat saaie verpleegkundige)

Mimiek: in het begin weinig emoties. Wil en durft die niet te laten blijken. Later meer expressief.

Plastiek: aanvankelijk wat ingetogen, later meer power.

Spraak/stem: helder, genuanceerd.

Grime en kapwerk:

Normale make-up, voldoende om gezicht niet te bleek te laten worden.

Kleding:

Perry draagt nonchalante kleding: een "geklede" spijkerbroek, een mooi overhemd, een stropdas, een modieus gekleurd colbertje, bijpassende moderne schoenen. Daaronder: een singlet en een ruime Amerikaanse boxershorts (en daaronder weer een vleeskleurig klein onderbroekje, zodat hij niet echt met de billen bloot moet).

De kleding die Monica hem aanreikt moet niet helemaal passen, want het zijn de kleren van iemand anders: of die van Lucien of die van Marcus of die van Tomb sr. Ik hou het maar op de laatste, dus dan gaat het om een te ruim zittende flanellen pantalon en een overhemd, die ook drie maten te groot is. De onderkleden zijn dan een ouderwetse jaeger onderbroek en een dito hemd.

In het tweede bedrijf, tweede tafereel, draagt Perry een ouderwetse streepjespyjama met daarover een valse bruine kamerjas, die

waarschijnlijk al ruim 20 jaar door Tomb sr. is gedragen. Zijn blote voeten zijn in slippers gestoken.

In het derde bedrijf moet Perry weer zijn eigen kleren aan, dus die uit het eerste bedrijf. Als dat allemaal maar lukt, want het is in het eerste bedrijf allemaal zeiknat geworden!

Accessoires: horloge, géén trouwring.

Karakter:

Freda werkt als secretaresse op het kantoor van de agent van Perry Potter. Ze is ongeveer 25 jaar. Toen bleek, dat Potter niet aan de buitenwereld wilde laten merken dat hij Evelyn Ash was, besloot men om Freda in te schakelen: die was toch dol op amateurtoneel en wilde dat rolletje wel op zich nemen. Dat heeft ze inmiddels ook al enkele malen gedaan en alles is goed gegaan. Feitelijk vindt Freda Perry maar een lulletje rozenwater: omdat hij van die romantische flutboekjes schrijft, waar zij niet van houdt, maar ook omdat Perry altijd zo zenuwachtig is en zo angstig, dat ze door de mand zullen vallen. "En wat dan nog", denkt ze bij zichzelf. Echte vrienden zijn Freda en Perry nooit geworden, al kunnen ze goed met elkaar overweg. Het leuke is, dat Perry vaak zo onzeker is, dat de jaren jongere Freda dan ineens iets moederlijks, betuttelends krijgt. Dat gebeurt bijvoorbeeld wanneer ze hem moed inspreekt of de gang van zaken met hem doorneemt.

Mimiek: in het bijzijn van de Tombs een vriendelijk masker, alleen met Perry moederlijk bezorgde blikken, bij erfenis blootgesteld aan veel stemmingen.

Plastiek: vlot.

Spraak/stem: duidelijk, onbevangen, niet geïmponeerd.

Grime en kapwerk:

In dit geval zullen er wat jaartjes bijgemaakt moeten worden. Door het kapsel onder andere, maar een bril met een streng montuur zal ook aan het verouder-effect kunnen bijdragen, evenals andere accessoires. (zie kleding)

Kleding:

Een mantelpak en blouse, zoals die gedragen wordt door al wat oudere vrouwen. Geen uitbundige kleur, maar gedekte tinten bijvoorbeeld. Donkere panty. Schoenen met een half hoog hakje. Accessoires: een parelsnoer om de hals en iets soortgelijks

bijpassend om de pols. Klassiek horloge. Klassieke aandoende ring aan ringvinger. (bijvoorbeeld met camee)

Karakter:

Anne onze verpleegster is tegen de 35 jaar en ze is –zo denkt iedereen– vrijgezel. (haar huwelijk met Marcus bestaat overigens ook alleen maar op papier) Bij toeval is ze enkele jaren in dienst getreden bij de familie Tomb, speciaal om Marcus te verzorgen en dat doet ze dan ook heel toegewijd. Ze is zo op Marcus geconcentreerd, dat haar veel dingen in huize Tomb ontgaan. Soms vangt ze weleens wat op, maar het fijne ervan komt ze niet te weten of dringt niet tot haar door. Enige tijd geleden heeft ze met Pennerby aangepapt (misschien hebben die twee wel even een kortstondige verhouding gehad) en is er een complot beraamd om de hele familie uit te roeien, zodat zij als zijn echtgenote van Marcus zou zijn het hele fortuin samen met Pennerby kon opstrijken. Waarom is het zover gekomen? Omdat Anne vindt dat ze nu wel genoeg gewerkt heeft in haar leven en ook wel eens recht heeft op veel geld om er een leuk leven mee te leiden. En, zo redeneert ze, zo erg is het allemaal niet, want als die familie naar de andere wereld wordt geholpen is dat niet eens zo'n erge misdaad. Want ze zijn allemaal gestoord. Ze smijten het geld weg aan nutteloze dingen: Lucien aan het lab, Dora aan de wijnmakerij, Emily vreet alleen maar, Oliver heeft toch al niks aan zijn leven en Marcus vindt het misschien zelfs wel een eer om net als zijn voorbeeld Caesar aan zijn eindje te komen. Kortom: Anne heeft bepaald geen scrupules en voelt zich absoluut niet crimineel: ze verlost de wereld van mensen, waar niemand iets aan heeft en die zelf geen enkele waarde hebben en ze vindt dat ze nu zelf eens –met voldoende middelen– het volle leven moet beginnen.

Mimiek: pokerface, dat een enkele maal haar gedachten verraadt.

Plastiek: typisch een verpleegster, die efficiënt heen en weer rent.

Krachtig, zeker van haar zaak.

Spraak/stem: duidelijk, niet beangstigd door wat dan ook.

Grime en kapwerk:

Weinig bijzonderheden. Leeftijd moet kloppen, Anne moet er “wel aardig” uitzien, maar mag niet mooi zijn of uiterst aantrekkelijk.

Beetje wit, muisachtig: onopvallend.

Kleding:

Verpleegstersjurk met de bijpassende instappers. Zwarte kruisje niet vergeten! Voor de afwisseling kan zij in een ander bedrijf ook nog eens een verpleegstersuniform aantrekken, bestaande uit broek en blouse in wit met daarbij witte schoenen. Er moet een extra set komen met bloed erop.

Karakter:

Marcus Weinig te melden dan dat we hier met een, in bloemrijke taal sprekende, jongeman van rond de 25 te maken hebben. Een gestoorde die denkt Caesar te zijn en die zijn teksten spreekt, zonder antwoord van iemand anders af te wachten. Een eenling in zijn eigen wereld, zonder wezenlijk contact met anderen.

Mimiek: weinig expressie, maskerachtig.

Plastiek: beweegt zich langzaam, als in een vertraagde film.

Spraak/stem: holle klank, pathetisch.

Grime en kapwerk:

Het bekende ronde krulletjeskapsel waarop ook nog een lauriertak wordt geplaatst. Nobeles trekken, bleek door gebrek aan buitenlucht. Beetje onnatuurlijk hoofd.

Kleding:

De Romeinse toga, afgebiesd met kleurige rand, lauriertak op het hoofd. Blote voeten in sandalen met enkelbanden. En, ter afwisseling, een wat ouwelijk kostuum met alles erop en eraan.

Karakter:

Monica de jongste van het hele gezin. En de minst vreemde en de mooiste. Zij woont nog in het ouderlijk huis, (of liever: het ouderlijk kasteel) omdat dat min of meer van haar werd verwacht en omdat ze niet zou weten hoe ze elders in haar eentje zou moeten leven. Dat heeft ze nooit geleerd. Wel is ze duidelijk anders dan de rest en gaat ze meer haar eigen gang. Zij zal vermoedelijk als enige tv-kijken, naar de radio luisteren en af en toe videobanden door de videotheek in het dorp laten bezorgen. Ook houdt zij de mode bij en daarbij schakelt ze bijvoorbeeld postorderbedrijven in om haar van de laatste nieuwe mode-artikelen te laten voorzien. Eén van de postorderbedrijven is dat van Christine le Duc, een seksartikelenfirma, die zo ongeveer het hele assortiment al aan Monica heeft geleverd. Monica is namelijk verzot op seks en

waarschijnlijk is de term nymfomaan op haar van toepassing. Alle mannen, die het kasteel bezoeken, worden uitpuddend door haar verleid. (en het toeval wil, dat ze daarna door Dora met een lekker glaasje vakkundig om zeep geholpen worden, waardoor Monica haar affectie weer op een volgend slachtoffer moet richten) Monica heeft voor zichzelf een eigen wereld gecreëerd waarin geen plaats is voor broers en zussen. Broer Lucien veracht ze omdat hij geen echte man is en geen enkele behoefte heeft om achter de vrouwen aan te zitten. Emily vindt ze gewoon stuitend en niet een echte vrouw, Dora vindt ze een hysterica met een vreemde hobby, die ook al niet als echt vrouwelijk bestempeld kan worden. Marcus vindt ze een zielepoot, omdat hij ook niks mannelijks heeft. Uiteraard heeft ze Pennerby al eens tussen haar lakens gehad, maar ze vindt hem niet interessant vergeleken bij andere jongere en beter ogende mannen die daarna haar pad hebben gekruist. Als ze Perry ziet, staat ze meteen weer in vuur en vlam, want hij voldoet aan haar wensbeeld. Ze wil hem hebben en ze zal hem krijgen. Hoe dan ook!

Mimiek: levendig.

Plastiek: beweegt zich elegant, sensueel, katachtig, bewust van haar lijf.

Spraak/stem: warm geluid, sensuele ondertoon.

Grime en kapwerk:

Monica is modieus tot en met. Is ze van nature al aantrekkelijk: haar make-up en haardracht zijn erop gericht om haar sensuele voorkomen te accentueren. Ze is zeer geraffineerd opgemaakt, uitbundig en net op het randje: het mag net niet zo zwaar zijn, dat ze als een hoertje beschouwd zou kunnen worden. Haar vingers teennagels zijn in actuele modekleuren gelakt. Ze heeft op haar schouderblad links een kleurrijke tatoeage en een piercing in haar navel. Uit de bruining van haar hele lijf blijkt, dat er ergens in het kasteel een uitstekende zonnebank moet staan.

Kleding:

Alles wat ze draagt is gekozen met het doel om haar fraaie lichaamsvormen te accentueren. In het eerste bedrijf draagt ze bijvoorbeeld een zwarte, glanzende legging, die nauw aansluit. Ze draagt een hesje van transparant materiaal, waaronder we een zwarte beha kunnen zien, die een deel van haar borsten vrij laat. Het hesje is boven de navel dichtgeknoopt en we kunnen daarom

de piercing door haar navel zien. Ze draagt zwarte, open schoenen met een hoge hak, waardoor haar benen op z'n mooist te zien zijn. In het tweede bedrijf, tweede tafereel, komt Monica net uit bed en draagt ze een satijnen rode pyjama, bestaande uit jasje, met de bovenste knopen spannend open, en lange broek. Haar blote voeten steken in goudkleurige muiltjes met hoge hak.

In het derde bedrijf draagt ze een aan vooren achterzijde laag uitgesneden glimmend jurkje met daaronder een frivole onderkleding in rood of zwart alsmede een bijpassende jarretelgordel waaraan zwarte nylons. Schoenen: zwart met hoge hak. Als ze in het derde bedrijf af gaat om de gettoblaster te halen doet ze "achter" het jurkje uit en tooit zich met een enorme boa.

EERSTE BEDRIJF

Als het publiek voor de voorstelling binnenkomt in de zaal is het voordoek al geopend en brandt de toneelverlichting op volle sterkte. Men ziet een ruimte, waarin hier en daar wat stoelen en tafeltjes staan, die verborgen zijn onder lakens en lappen. Op de achterwand, boven en naast de schoorsteenmantel, hangen schilderijen, die ook al met lappen tegen het stof zijn afgedekt.

Agatha komt op en kijkt mistroostig om zich heen, zuchtend omdat er heel wat werk gedaan moet worden:

- 1. Ze haalt de lappen van het meubilair en de tafels en de schilderijen en vouwt die op, waarna ze weer vertrekt.*
- 2. Ze komt binnen met een serveerwagentje, waarop een aantal karaffen en glazen staan, die ze links voor deponeert. Als ze alles heeft neergezet, verdwijnt ze weer.*
- 3. Nu komt ze weer terug met een paar van die simpele kunststof klapstoeltjes, die ze een plaats geeft voor de grote tafel. Dat herhaalt zich een keer of vier, net zo lang totdat alle stoeltjes er zijn. (9 in totaal)*
- 4. Ze kijkt even naar het blad van de grote tafel, haalt er een vinger over en als ze ontdekt, dat er stof op ligt, verdwijnt ze om even later terug te komen met een mandje met stofdoeken en een plumeau. Eerst maakt ze het tafelblad schoon, dan stoft ze met de plumeau het schilderij van Tomb sr.*
- 5. Ze komt weer op, ditmaal met een schaal, waarop een heleboel zakken chips en aanverwante snacks zoals Bifi pocketworstjes liggen. Ze plaatst die schaal met een misprijzend gezicht op de schoorsteenmantel.*
- 6. Keurend kijkt ze om zich heen en dan verdwijnt ze om voorlopig niet meer terug te komen.*

Tijdens haar handelingen horen we af en toe het angstaanjagende gehuil van een wolf, maar Agatha reageert daar niet of nauwelijks op. Ze is er kennelijk aan gewend.

Als Agatha voor de laatste keer afgaat, gaat langzaam het zaallicht uit. Als het zaallicht helemaal is gedoofd, komt Pennerby binnen.

PENNERBY: *(mopperend) Die klote mist... (hij heeft een diplomaten koffertje bij zich, waarin zich alle nodige documenten bevinden. Hij legt het koffertje op de tafel. Dan bekijkt hij de manier, waarop*

Agatha de stoelen heeft neergezet en hij verandert de opstelling zodanig, dat de stoelen in twee rijen achter elkaar schuin naar de grote tafel zijn gericht. Als dat gebeurd is en het bevalt hem, loopt hij naar het dranktafeltje, zoekt zorgvuldig een fles uit en schenkt zichzelf een glas in, waarna hij vol genoeg nipt. Pennerby zet de karaf terug op het tafeltje, neemt zijn glas op, loopt naar het portret van Septimus Tomb en heft het glas) Daar ga je, Septimus. Waar je nu ook mag zijn. (weer het gehuil van een wolf) Ja, ja, Oliver weet ook al, dat er iets te gebeuren staat... Die voelt dat gewoon, ook al zit ie daar beneden in de kelder... Hij is trouwens al dagen onrustig, zeggen ze, terwijl het toch pas over een week volle maan is. (het gehuil herhaalt zich, nu onmiddellijk gevolgd door het geluid van een nijldige stem in de hal)

LUCIEN: *(achter) Kop dicht, daar beneden! Stil! (Lucien Tomb gooit de haldeuren open en betreedt de bibliotheek) Zo, hier hang je dus uit, Pennerby! En ik zie dat je je weer eens te goed doet aan mijn drank.*

PENNERBY: Lucien...

LUCIEN: Ik had al zo'n vermoeden. Daarom nam je dus de telefoon niet op.

PENNERBY: Ik zweer je dat ik...

LUCIEN: En hoe kom je erbij om mevrouw Hammond voor één persoon meer te laten dekken voor het diner? Mag ik je er wel aan herinneren, dat ik het hoofd van het gezin ben sinds hij... *(wijst op het schilderij boven de haard)* dood is en dat ik hier in huis de opdrachten geef? Dus als je zonodig wilt blijven eten, dan vraag je dat van tevoren even, of je nou onze familie-advocaat bent of niet.

PENNERBY: Als ik het even mag uitleggen...

LUCIEN: Laat maar, dat is nergens voor nodig...

PENNERBY: Ik wil je er op wijzen, dat ik uitsluitend de instructies opvolg van... eh... van... wijlen je vader, dat er op de dag van de opening van het testament aan het diner een extra plaats moet worden gereserveerd voor een van de begunstigen.

LUCIEN: *(verbaasd en verontwaardigd)* Kom zeg, dat is belachelijk! Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om met Oliver aan één tafel te zitten. Toen vader nog leefde, mocht hij nooit zijn cel uit en ik zie niet in, waarom dat nu ineens wèl zou mogen. Mijn broertje had al jaren geleden uitgeleverd moeten worden aan de politie... Al meteen die dag dat hij de tuinman een oor had afgebeten.

PENNERBY: *(knikt)* Ja, dat was een uiterst pijnlijke kwestie. *(met een lachje)* Nog een geluk dat die man stokdoof was en dat oor dus best kon missen. Maar daar gaat het hier niet om. Want die eh...

andere begunstigde is niet Oliver, maar iemand anders. Jullie kennen haar niet, maar voor de buitenwereld is ze een soort beroemdheid.

LUCIEN: Haar? Ze? Een vrouw?

PENNERBY: Evelyn Ash, één van de belangrijkste schrijfsters van de Bouquetreeks.

LUCIEN: Nooit van gehoord.

PENNERBY: Ik ook niet. Maar je vader was blijkbaar een groot bewonderaar van haar boeken... en heeft haar daarom in zijn testament gezet.

LUCIEN: Maar dat accepteert ze toch zeker niet?

PENNERBY: Dat zal ze zelf moeten uitmaken, Lucien. Ik heb in elk geval, zoals me was opgedragen, haar uitgever geschreven en een keurig briefje teruggekregen, dat ze vanavond aankomt met de trein van 19.15 uur. Ik eh... ik heb maar een taxi naar het station gestuurd om haar af te halen.

LUCIEN: Wel ja, dat doet maar met mijn geld. En hoe lang blijft dat mens hier? Je weet dat Dora het niet op vreemden heeft.

PENNERBY: Dat hangt er van af of ze de voorwaarden van het testament aanvaardt, of niet... Het zóu kunnen dat ze morgen al weer weg is, maar...

LUCIEN: En wat zijn die voorwaarden dan?

PENNERBY: Dat mag ik pas zeggen, als het testament is geopend... En dat kan pas als alle begunstigden bij elkaar zijn.

LUCIEN: (*heftig*) Maar ik moet het nú weten, Pennerby. Ik wil niet dat er wildvreemden rondlopen in mijn huis en hun neus in zaken steken waar ze niets mee te maken hebben. Dat wil ik niet! (*Dora Tomb komt op*)

DORA: Wat wil jij niet, Lucien?

LUCIEN: (*wendt zich geërgerd naar haar om*) Vreemden in huis... Volslágen vreemden!

DORA: (*angstkreet*) Politie! (*klemt zich aan Lucien vast*)

LUCIEN: Stel je niet aan, Dora.

DORA: Het waren allemaal ongelukken, Lucien... Ongelukken! Zelfs die belastinginspecteur...

PENNERBY: Dora, alsjeblieft. Alsjeblieft! Deze mevrouw heeft niets met de politie te maken. Ze is een erfgename en ze blijft hier vannacht logeren.

DORA: (*ontzet*) Hier...? Maar dat kan helemaal niet! Niemand blijft hier ooit logeren. Tenminste... niemand die ons kènt.

PENNERBY: Het spijt me, Dora, maar je vader heeft die voorwaarde gesteld en daar is met geen mogelijkheid aan te ontkomen... Hij

was op dat punt heel duidelijk.

LUCIEN: Dit kan toch helemaal niet! Dat is je reinste chantage!

DORA: (*idee!*) O, maar Lucien! We kunnen haar natuurlijk de kamer met het hemelbed geven... Ik zou zo vreselijk graag willen weten, hoe het werkt met een mens!

PENNERBY: Nee, Dora, dat kan echt niet... Deze keer niet... Als mevrouw Ash plotseling zou verdwijnen, zou ons dat allemaal in grote moeilijkheden brengen. Ze is een heel bekend, om niet te zeggen beroemd iemand en zij zal daarom weer zonder een schrammetje thuis moeten komen.

DORA: (*als een dreinend kind*) Echt weer iets voor vader. Nooit rekening houden met anderen. Hoe durft hij ons op te zadelen met die vrouw? Welk recht heeft hij daartoe? (*het geheime draaipaneel in de boekenkast opent zich en Emily Tomb verschijnt. Het is duidelijk, dat kleren niet echt haar belangstelling hebben, want wat ze draagt is niet bepaald flatteus. Haar kleren hebben trouwens iets mannelijks en er zitten een heleboel zakken in, die volgepropt zijn met etenswaren: BiFi pocketworstjes, zakjes chips, wokkels, candybars en noem de troep maar op. Regelmatig zien we haar in haar mobiele provisiekast graaien en weer iets naar binnen werken. Ook nu loopt ze weer met zichtbaar genoeg te kauwen*)

EMILY: Het recht van ongeveer vijf miljoen pond, ruw geschat. Dat wilde je toch zeggen, Pennerby?

PENNERBY: Dag, Emily.

EMILY: (*komt de kamer in, terwijl het draaipaneel zich sluit*) De aasgieren verzamelen zich, zie ik. Allemaal begerig naar hun aandeel in de prooi.

PENNERBY: Sorry, Emily, maar je kunt die... vijandelijkheden straks beter achterwege laten, als er buitenstaanders bij zijn.

EMILY: Vijandelijkheden? (*kijkt woedend naar Dora*) Dat daar heeft nota bene moeder vergiftigd!

PENNERBY: Zelfs de secuurste mensen maken wel eens een fout. Kijk, ik beschouw vingerhoedskruid en dollekervel ook niet als de juiste ingrediënten voor bloemenwijn, maar Dora dacht daar toen anders over. En voordat de krampen begonnen, hééft je moeder haar nog een compliment gemaakt over haar goede smaak. Maar daar gaat het nu niet om: laat ik je liever iets voorlezen uit de instructies die je vader in zijn testament heeft gegeven... (*haalt een brief uit zijn binnenzak, vouwt hem open en leest voor*) 'Als Emily het waagt, in aanwezigheid van mijn gast haar grote bek open te trekken, verspeelt zij daardoor haar aandeel in de nalatenschap en moet die worden verdeeld onder die andere idioten...'

EMILY: *(grauwt)* Geef hier! Laat zien! *(grist hem de brief uit de hand en kijkt hem snel door; ontzet)* Maar dat kan hij niet maken!

PENNERBY: Maar hij hééft het gemaakt. Dus lijkt het mij in je eigen belang beter, dat je je een beetje inhoudt, zo lang mevrouw Ash hier is. Denk je zelf ook niet? *(Emily verfrommelt de brief en gooit die op de tafel voor Pennerby)* Ik hoef jullie natuurlijk niet te vertellen, dat mijnheer Tomb dit soort instructies ook heeft gegeven met betrekking tot de andere leden van de familie.

LUCIEN: Bedoel je, dat daar ook dreigementen in staan aan mijn adres?

DORA: Dat moet toch een vergissing zijn.

PENNERBY: *(vriendelijk)* Geen sprake van, Dora. Je vader is bijzonder duidelijk geweest. Het is jou bijvoorbeeld nadrukkelijk verboden om ook maar met één woord te reppen over je eh... plantkundige studies... en Lucien moet het absolute stilzwijgen bewaren over zijn experimenten in het lab in de oostelijke vleugel.

LUCIEN: Dat is waanzin! Ik laat mij de wet niet voorschrijven!

DORA: Maar ik begrijp het niet, Pennerby. Wat is er op tegen, dat ik over onze schitterende tuinen praat?

EMILY: Er zou 's iemand kunnen vragen, wat je gepland hebt...

DORA: *(geërgerd)* En wat dan nog? Alles ligt er toch prachtig bij: de gazons, de perken...

EMILY: En niet te vergeten de lijken daaronder.

LUCIEN: We hadden afgesproken, dat je het daar niet over zou hebben, Emily... En het lijkt me trouwens toch beter om dat onderwerp te laten rusten.

EMILY: *(geamuseerd)* Rusten in vrede, bedoel je zeker!

DORA: Maar vroeger heeft hij er nooit bezwaar tegen gemaakt als ik met gasten over onze tuinen sprak. Nóóit!

EMILY: Omdat we vroeger nooit gasten hadden. Tenminste... geen gasten die het later konden navertellen.

LUCIEN: Zo is het wel genoeg, Emily. Ik wil geen woord meer van je horen.

EMILY: Dan zal je toch oordopjes moeten zoeken, want ik ben nog lang niet klaar. Nog lang niet. Je hebt niet veel fantasie nodig om te begrijpen, wat er achter dit hele gedoe zit, is het wel?

PENNERBY: Welk gedoe?

EMILY: Die voorwaarden en die dreigementen, of hoe je ze ook wilt noemen. We snappen allemaal best, waarom die ouwe je die brief gegeven heeft. Of niet?

LUCIEN: Ik in elk geval niet. De reden ontgaat mij volkomen.

DORA: Mij ook.

EMILY: (*minachtend*) Dan zijn jullie nog stommer dan ik dacht.

LUCIEN: (*verontwaardigd*) Zo, vind je?

EMILY: (*met verheffing van stem*) Het is toch duidelijk? Al die bezoeken aan Londen... Die brieven met 'Strikt persoonlijk' en 'Strikt vertrouwelijk'... Het is toch zo klaar als een klontje?! (*tijdens haar tekst komt Marcus Tomb op. Hij draagt een fladderende toga met purperen strepen, die met goud is afgebiesd, alsmede een lauwerkrans. Zijn blote voeten steken in sandalen*)

MARCUS: (*breed*) Wat zegt gij nu tot mij? Spreek thans nog eens.

EMILY: Bemoei jij je er maar niet mee, imbeciel.

PENNERBY: Ah, daar hebben we Marcus!

MARCUS: (*tot Pennerby*) En juist te goeder uur zijt gij gekomen. Met u heb ik een lang gesprek te voeren. Blijf in mijn buurt, opdat ik aan u denk.

LUCIEN: We hebben het net over een brief die vader aan Pennerby heeft geschreven. Een schandalige brief...

DORA: (*knikt bevestigend*) Schandalig!

MARCUS: (*wendt zich plotseling en wijst op het portret boven de schoorsteen*) Uw brief heeft ons weerhouden van een broedertwist. Wij, wij bespeurden, dat u op vuige wijs misleid was. En wij in doodsgevaar, waar wij 't in genen deel verwachtten.

EMILY: Die ouwe heeft ons allemaal voor gek gezet...

LUCIEN: (*scherp*) Het is nog nooit iemand gelukt om mij voor gek te zetten.

EMILY: Daar heb jij ook niemand voor nodig, want bij jou gaat dat gewoon vanzelf. (*snauwt*) Idioot! Je hebt niet eens voldoende hersens om te begrijpen, wat hij gedaan heeft. Ik ben weer de enige in deze geschifte familie die doorheeft, waarom wij ons allemaal normaal moeten gedragen als straks die schrijfster van hem op bezoek komt.

DORA: (*verontwaardigd*) Ik ga weg. Ik laat mij hier niet voor gek uitmaken!

LUCIEN: (*tot Emily*) Ik ben het volkomen met Dora eens. Wij zijn jouw beledigingen meer dan zat. (*tot Pennerby*) Roep ons maar zodra de rest er is.

EMILY: Zie je wel...? Je bent zelfs niet in staat de waarheid onder ogen te zien.

LUCIEN: (*rood van woede*) De waarheid...? Wat bedoel je nou toch? (*Anne Franklin komt op. Ze heeft een metalen schaalje met een injectiespuit en enige propfen watten in de hand en loopt daarmee naar Marcus*)

EMILY: Over die twee, idioot! Die twee zijn in het geheim getrouwd.
(*allen reageren geschokt en Anne laat het schaalpje met de injectiespuit uit haar hand vallen*)

LUCIEN: (*verbluft*) Getrouwd?

DORA: Maar dat kan niet. Dat is onmogelijk.

EMILY: (*trionfantelijk*) Ik dacht wel, dat het een schok voor jullie zou zijn. Nou, en zijn schattige vrouwtje mag natuurlijk niet weten, dat ze in een familie van krankzinnigen terechtgekomen is. (*Anne bukt zich en raapt snel haar spullen bij elkaar*)

LUCIEN: Emily...!

EMILY: Sorry, Lucien. Het heeft weinig zin om vol te houden, dat wij een normale, huiselijke familie zijn. We zijn de laatste twintig jaar geen van allen deze ruïne uit geweest.

DORA: (*fel*) Waarom zouden we ook?! We hebben hier toch alles wat we nodig hebben. De kapel, de ziekenzaal, de tuinen en de begraafplaats.

EMILY: (*lacht spottend*) O, ja! De begraafplaats mogen we vooral niet vergeten. Al gebruiken we meestal liever de bloemperken.

LUCIEN: Emily!

EMILY: (*staat op*) Jullie kunnen het maar beter onder ogen zien. We houden ons hier niet schuil, omdat we dat zo graag willen. Maar omdat we moeten. Wij zijn de plaatselijke familie Frankenstein. Neem nou Oliver... Oliver, die denkt dat hij een weerwolf is en die beneden in zijn cel aan de ketting ligt... (*op dit ogenblik weerklinkt een langgerekte kreet van Oliver*) Neem Marcus... die er zo vast van overtuigd is, dat hij Julius Caesar is, dat het mij niet zou verbazen, als hij binnenkort op het Kapitol wordt vermoord. En dan jij. Dora... die met je giftige wijnen slachtoffers maakt bij bosjes...

DORA: (*krijst*) Laat haar ophouden, alsjeblieft! Laat haar ophouden!

EMILY: ...En jij. Lucien... Jij sluit je op in het lab in de oostelijke vleugel waar je allerlei chemische troep zit te brouwen, waar Saddam Houssein een moord voor zou doen...

LUCIEN: Dat is een leugen! Een infame leugen!

EMILY: Ja hoor, dat is een leugen... (*ironisch*) Dan is onze lieve kleine Monica zeker de moeder-overste van een nonnenklooster?

DORA: En jij dan? Met je afschuwelijke... met je liederlijke...

EMILY: O, voor ons hoeft u niet weg te gaan, hoor zuster. U krijgt niets te horen wat u niet al lang weet.

ANNE: (*koel*) Dat weet ik, juffrouw Emily. Maar ik moet een nieuwe naald en andere watten halen. Die zijn niet steriel meer.

EMILY: Daar zou ik me maar niet zo druk over maken. Hij is

knettergek en dat blijft ie, waar je hem ook mee vol spuit.

ANNE: (*ijzig beleefd*) Mijnheer Marcus is niet gek, Emily, hij heeft in lichte mate last van hallucinaties. En sinds hij wordt behandeld, is hij een stuk vooruitgegaan en volgens Dr. Fell bestaat er alle kans op een volledig herstel.

EMILY: (*lacht spottend*) Dr. Fell. Wat weet die zieleknijper daar nou van?

ANNE: Dr. Fell is een voortreffelijke psychiater met een uitstekende naam in heel Engeland. Volgens mij zou het geen kwaad kunnen als u ook eens naar hem toeging. (*de hal in*)

EMILY: (*roept haar na*) Brutaal kreng! (*tot de anderen*) Hoe eerder we van haar af zijn, hoe beter. (*kijkt naar Marcus*) En dat geldt ook voor jou, idioot. Maak dat je wekomt!

MARCUS: (*knijpt zijn oogleden half dicht*) Nee, dat wil Caesar niet. 't Gevaar weet zelf te goed, hoe 't in gevaarlijkheid voor Caesar zwicht; twee leeuwen zijn we, op enen dag geboren, en ik ben de oudste welp, en meer te duchten...

LUCIEN: Hou je mond, Marcus. Emily, laat dit tot je doordringen: ik ben nu het hoofd van het gezin en zuster Franklin blijft hier, zolang ik dat nodig vind.

PENNERBY: (*kucht discreet*) Mag ik even iets zeggen? Onze gasten kunnen nu elk ogenblik arriveren... Het lijkt me verstandig, als voor die tijd alle meningsverschillen zijn bijgelegd...

LUCIEN: Helemaal mee eens. Wat zei je trouwens: gasten?

EMILY: Gasten, zei je...?

DORA: Zijn het er meer dan één? Bedoel je dat er nog meer komen?

PENNERBY: Ja, maar dat is geen reden tot ongerustheid. De tweede gast blijft namelijk niet. Hij brengt mevrouw Ash alleen maar en gaat dan met de eerstvolgende trein meteen weer terug naar Londen.

LUCIEN: Hij? Is het een man?

DORA: (*ontzet*) Politie?

PENNERBY: Het is de assistent van mevrouw Ash. Perry Potter heet ie... (*tot Dora*) Niks aan de hand, begrijp je? Niets om je ongerust over te maken.

MARCUS: De lafaard sterft veel malen, eer hij sterft; nooit smaakt de dapp're man meer dan eens de dood.

DORA: Dus hij weet het niet van de barones van Avon?

PENNERBY: Natuurlijk niet. Dat is toch ook onmogelijk?

DORA: Of van die verzekeringsagent?

PENNERBY: Van geen van allen, heus niet. Maar... als je wilt, dat hij ook nooit iets aan de weet komt, laat hem dan maar niet van je

eigengemaakte wijnen proeven. Je snapt denk ik wel waarom?!
(*Lucien schenkt zichzelf in uit dezelfde karaf die Pennerby heeft gebruikt*)

EMILY: Hoezo? Hij zou het toch niet na kunnen vertellen...

PENNERBY: Toch, om helemaal zeker te zijn, lijkt het mij beter om de brouwsels van Dora achter slot en grendel te houden tot de gasten weer weg zijn. Zoals ik al eerder heb gezegd... Een ongeluk ligt in een klein hoekje.

DORA: Ik zal het meteen doen. Onmiddellijk.

LUCIEN: En de sleutel geef je aan mij.

DORA: (*ijlt naar de deur, draait zich om, rent terug naar de tafel met de glazen etc., pakt de karaf die Pennerby en Lucien hebben gebruikt plus nog een andere en wil weer naar de deur; lacht onnozel*) O... Die zou ik haast vergeten. (*reactie van Pennerby en Lucien*)

PENNERBY: (*met moeite*) Dora...

DORA: (*bijna bij de deur*) Ja?

PENNERBY: (*wijst op de karaf waaruit hij zichzelf heeft ingeschonken*) Is dat een van jouw...?

DORA: Ja! Hoezo? Dat is mijn droesemport. Vind je 'm niet lekker? (*Pennerby brengt een hand aan zijn keel. Het glas van Lucien ontglipt aan zijn krachteloze vingers*)

LUCIEN: (*met krassende stem*) Zuster... (*luider*) Zuster...!

DORA: (*verschrikt*) Lucien, wat heb je? (*ziet het glas op de grond*) O, jij hebt er van gedronken... (*met een lachje*) Niets aan de hand. Die is absoluut onschuldig. Die heb ik gemaakt van pruimen. (*houdt de andere karaf omhoog*) Deze, dat is wat anders, die zou misschien wel eens een tikkeltje giftig kunnen zijn... (*gaat af. Pennerby en Lucien kijken elkaar schaapachtig aan. Emily buldert van het lachen*)

ANNE: (*komt op met een schaalje met een andere injectiespuit etc.*)
Werd ik geroepen? (*naar Marcus*)

LUCIEN: Ja, maar... het is al niet meer nodig.

PENNERBY: Eh... zuster...

ANNE: (*draait zich naar hem om*) Ja, mijnheer Pennerby?

PENNERBY: Zou u ervoor kunnen zorgen, dat mijnheer Marcus voor de voorlezing van het testament iets eh... iets minder opvallends aantrekt? Omdat er dan buitenstaanders bij zijn.

ANNE: (*verwonderd*) Buitenstaanders? Hier? (*herstelt zich*) Ik eh...
Neem me niet kwalijk. Ja, ja, natuurlijk. (*tot Marcus*) Kom, Marcus.
We gaan ons voor de verandering eens verkleden. Kijken hoe Caesar er in een pak uitziet.

MARCUS: Heb dank voor al uw moeite en vriendelijkheid. (*Anne en Marcus af*)

EMILY: (*kijkt hem na; tot Pennerby*) De ouwe heer heeft toch niet teveel aan haar vermaakt, mag ik hopen?

PENNERBY: Daar mag ik nog niets over zeggen, maar ik verzeker je, dat er geen reden tot ongerustheid is.

EMILY: Verzeker jij nou maar niks. Vertel me liever: wàs dat mens van Ash nou met de ouwe heer getrouwd of niet?

PENNERBY: Voor zover ik weet, hebben mevrouw Ash en je vader elkaar zelfs nooit ontmoet. Meer kan ik daarover ook niet zeggen.

EMILY: Het is nu al zes weken geleden, dat die ouwe de pijp uitgegaan is en we weten nog steeds niet, waar we aan toe zijn. Pennerby, ik moet poen hebben. En snel ook.

LUCIEN: En dat geldt ook voor mij. Mijn experimenten liggen door de krappe financiën bijna helemaal stil en dat is een regelrechte ramp. Daar krijg ik straks het grootste gedonder over met de regering.

PENNERBY: Ik beloof jullie, dat je binnen vierentwintig uur krijgt wat je toekomt. Erewoord. (*Agatha Hammond komt op*)

AGATHA: (*monotoon*) Telefoon. (*met een knikje naar Pennerby*) Voor hem. Ze zeggen dat het dringend is.

LUCIEN: Wie is het, Agatha?

AGATHA: De garage uit het dorp.

PENNERBY: Ah, juist. De taxi, die mevrouw Ash van het station zou halen. (*naar de deur*)

AGATHA: Ja. Maar ze is niet aangekomen.

PENNERBY: Niet... ik zal hem wel even nemen. (*af*)

LUCIEN: (*woedend*) Ik wist het. Nog meer uitstel. (*tot Agatha*) Kan hij ze niet zijn misgelopen?

AGATHA: Lijkt me moeilijk, mijnheer Lucien. De trein is helemaal niet gestopt, maar is doorgereden. Ik neem aan, dat we nu met het normale aantal aan tafel zijn? Geen extra plaats?

LUCIEN: Vergeet die gast maar. Maar hoe moet het nu met de voorlezing van het testament?

EMILY: Dat doen we, zodra Pennerby klaar is met zijn telefoongesprek.

LUCIEN: (*woest*) Maar dat kan niet? Pennerby mag niet beginnen voordat iedereen er is. Iedereen, dus ook dat mens van Ash!

EMILY: Kalmte kan je redden, Lucien. Hij zàl het voorlezen.

AGATHA: Veel drukte om niets, als u het mij vraagt. Een testament lees je voor als er iemand overleden is. Niet, als er verstoppertje wordt gespeeld. (*naar de deur*)

LUCIEN: (*waarschuwend*) Agatha!

AGATHA: (*draait zich naar hem om*) Uw vader is net zo min dood als ik, mijnheer Lucien. Ik hoor wat ik hoor en ik weet wat ik weet en dat is voor mij genoeg.

EMILY: (*snauwt*) Nou, voor mij is het meer dan genoeg, dat ik die ouwe gek zes weken geleden in het mausoleum heb zien liggen, veilig onder een marmeren zerk.

AGATHA: (*nog steeds onbewogen*) Wat u hebt gezien, juffrouw Emily, is zijn kist. Maar meer ook niet... (*geheimzinnig*) Wie van u heeft gezien, dat hij inderdaad in die kist lag? (*heftig*) Juist, niemand! Bovendien, de kist was toch al verzegeld, voordat ze ook maar iemand in de kamer lieten. Waar of niet?

EMILY: Wat had je anders verwacht? Er was kans op besmetting. En ze wilden voorkomen, dat wij het ook zouden krijgen.

AGATHA: En u geloofde dat allemaal... (*heftig*) Nou, het zou anders niet de eerste keer zijn, dat een dokter werd omgekocht. Neem maar van mij aan: hij is niet dood. Ik heb hem zelf horen lopen. Beneden in de kelder en in de gangen. Ik heb hem ook horen praten, hier in de bibliotheek. Elke nacht.

EMILY: Je hebt zeker weer te veel sherry gedronken!

AGATHA: (*schudt het hoofd*) Ik hoor zijn stem overal. En die van die ander.

LUCIEN: Van welke ander?

AGATHA: (*schudt weer het hoofd*) Dat weet ik niet en dat gaat me ook niet aan. Ik ben de huishoudster maar. En als hij vindt, dat u moet weten wat er aan de hand is, zal hij het zelf wel vertellen. Net als vroeger.

EMILY: Is het nou nog niet tot dat zaagsel van je doorgedrongen, dat hij dood is? Dood, kassie wijlen, de pijp uit, naar de eeuwige jachtvelden?!

AGATHA: (*staart Emily aan*) Uw vader is een bijzonder mens, juffrouw Emily. Als hij wil, dat u allemaal denkt dat hij dood is, dan heeft hij daar een goede reden voor. Als ik u was, dan zou ik in de komende dagen in elk geval maar heel goed op m'n tellen passen. En nu moet ik naar de keuken. (*af*)

EMILY: (*kijkt haar na*) Die is gek. Finaal gestoord!

LUCIEN: (*onbehaaglijk*) Maar als het nou eens waar is, wat ze zegt? Als hij inderdaad niet dood is?

EMILY: (*scherp*) Natuurlijk is hij dood, gek! Morsdood. Dat mens probeert ons alleen maar op stang te jagen.

LUCIEN: Maar waarom in 's hemelsnaam?

EMILY: Weet jij het, weet ik het. (*de bel klinkt*)

LUCIEN: (*bijna fluisterend*) Ash?

EMILY: *(komt half overeind)* Dat kan niet. De trein is doorgereden.
(pauze)

LUCIEN: Zal ik opendoen?

EMILY: Nee, laat dat maar aan Agatha over. Daar wordt ze voor betaald.

FREDA: *(achter)* Goedenavond. Dit is toch het huis van de familie Tomb?... O, God zij dank! Ik was al bang, dat we verdwaald waren. Die verschrikkelijke mist... Ik word verwacht. Mijn naam is Ash. Evelyn Ash.

LUCIEN: Ze is het!

AGATHA: *(achter)* Komt u binnen. Ik zal zeggen dat u er bent. *(we horen het sluiten van de voordeur. Agatha achter)* Die kant op, in de bibliotheek. *(Freda Mountjoy en Peregrine (Perry) Potter komen op, gevolgd door Agatha. Agatha stelt voor)* Mevrouw Ash en een meneer... *(Freda trekt haar wenkbrauwen op)* Ik zal Pennerby zeggen, dat ze er zijn. *(af)*

EMILY: *(neemt Freda op)* Zo... Dus u bent de mysterieuze mevrouw Ash...

FREDA: Eh... ja... *(in een poging tot vriendelijkheid)* Goedenavond, mevrouw eh...?

EMILY: Tomb. Emily Tomb. Juffrouw. En dit is mijn broer Lucien.

LUCIEN: Aangenaam...

FREDA: *(wijst op Perry)* Mijn eh... mijn assistent, Perry Potter.

PERRY: *(steekt zijn hand uit naar Emily)* Hoe maakt u het?

EMILY: *(negeert zijn hand)* We dachten dat u met de trein zou komen.

LUCIEN: Er is een taxi naar het station gestuurd om u af te halen.

FREDA: Het spijt me, maar we zijn met de auto, want de treinen schijnen hier 's winters op zaterdag niet te stoppen. En vanwege die dichte mist leek het ons het beste, zo snel mogelijk te vertrekken. We hebben geprobeerd u te bellen, maar u hebt een geheim telefoonnummer... Ik hoop, dat we u niet te lang hebben laten wachten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto